

[Hans Conrad Koefoéd.]

for. Jeg tror, at disse to Paragraffer eliminerer den Frygt, der er udtalt fra visse Sider for, at man til sin Tid skulde kunne kræve Jord til disse opførte Ejendomme. Jeg vil gerne bede den højtærede Minister bekræfte denne Opfattelse.

I § 24 tales der om Afdragsfrihed for børnerige Familier. Der er nu ingen stor Rigdom, for der er kun Tale om 3 Børn, men det kaldes altsaa børnerige Familier, naar der er 3 Børn. Jeg synes, at det kan være rimeligt at indrømme Afdragsfrihed over for børnerige Familier, men jeg vil dog gerne pege paa, at denne Afdragsfrihed bliver af en ret udstrakt Karakter. Hvis det er unge Folk, som kommer ind i Ejendommen, og de har 3 Børn paa det Tidspunkt, og de saa virkelig bliver børnerige, kan der godt gaa 30 Aar, inden Afdragspligten bliver effektiv, og i Løbet af 30 Aar er en Bolig jo baade forringet i Værdi og ogsaa noget forældet. Jeg synes, at denne Afdragsfrihed er noget vidtstrakt.

I § 28 tales der om, at der ved Arbejdet med Opførelsen af disse Huse skal foretrækkes Arbejdere, som er forsikrede mod Arbejdsløshed. Ja, det er vel naturligt nok, at man fra Regeringspartiernes Side yder disse Folk den Honnør, som man yder igeennem. Vi fra vor Side er absolut Tilhængere af, at Arbejderne arbejdsløshedsforsikrer sig. Vi finder det godt, og vi finder det rigtigt. Vi finder det ogsaa rigtigt, at man fra Samfundets Side opmuntrer disse Bestræbelser. Men vi mener, at dette har man gjort paa en forsvarlig og god Maade gennem det Tilskud, der af Samfundet ydes til Arbejdsløsheds-kasserne, og naar dette er gjort, finder vi, at saa maa de Mennesker, som har arbejdsløshedsforsikret sig, finde sig i i andre Henseender at rangere lige med alle andre.

Jeg vil endvidere gerne spørge den højtærede Minister, hvad der — ogsaa i § 28 — forstaas ved en „betryggende haandværks-mæssig Uddannelse“. Jeg haaber, at det forstaas paa den Maaade, at en almindelig Landhaandværker, som gennem sit Arbejde som Haandværksmester har vist, at han er i Stand til at opføre et Beboelseshus paa en god og forsvarlig Maade, i alle Tilfælde maa kunne komme i Betragtning ved Opførelsen af disse Huse.

De to sidste Afsnit af Loven, Afsnittet om Udleje af Huse og Arbejderboliger paa Landet og Afsnittet om Tjenestehuse, skal jeg ikke sige saa meget om. Jeg finder dog Anledning til at bemærke, at vi fra vor Side synes, at disse Paragraffer og ganske særlig

§§ 31, 32 og 34 er affattet noget ensidigt. Det er dog alligevel saaledes, at den anden Part i dette Forhold ogsaa er Borgere i det danske Samfund.

Men om disse og om andre Ting kan man forhaabentlig tale i det Udvalg, som formodentlig vil blive nedsat.

Jeg kan ikke slutte mine Udtalelser her uden at udtale Haabet om, at Fremtiden maa forme sig saaledes, at vi til det Formaal at bevare Landboudommen paa Landet særlig maa kunne benytte Udstykning til selvstændige Landbrugsbedrifter, men jeg kan ogsaa i Henhold til, hvad jeg har sagt her, tilsige mit Partis velvillige Behandling af det foreliggende Forslag.

Sønderup: Loven om Oprettelse af Frugtplantager m. m. har jo ikke været taget meget i Anvendelse. Det viser sig, at der af den Million, som er stillet til Raadighed, i Lovens Løbetid kun er anvendt ca. 122 000 Kr. Det synes altsaa, som om der ikke ude i det praktiske Liv er særlig Brug for en Lovgivning af denne Beskaffenhed, og naar Ministeren nu stiller Forslag om at anvende kun 600 000 Kr., synes jeg egentlig, at de Erfaringer, vi har indhøstet hidtil, viser, at selv dette Beløb vil der næppe blive Brug for, og at man uden videre Skade kunde sætte det ned til 300 000 Kr.

Der er jo ingen Grund til at stille store Beløb til Raadighed for en Lovgivning, som det praktiske Liv ingen Brug synes at have for. Forholdet er jo ogsaa det, at Frugtavlens er en Avl, der ikke er særlig Grund til at forcere kunstigt frem. Det er sikkert et Omraade, hvor det fortrinsvis maa være det private Initiativ, der skal være det toneangivende og førende.

Jeg skal dernæst vende mig til det andet af de to Lovforslag, vi her beskæftiger os med, Lovforslaget om Ændring i Lov Nr. 163 af 14. Maj 1934. Fremsættelsen af dette Lovforslag er jo en naturlig Konsekvens af de Revisionsbestemmelser, der findes i den hidtil gældende Jordlov. Venstre kan selvfølgelig tiltræde, at der skaffes Muligheder for, at Udstykningen, som af flere Grunde er gaaet i Staa, kan komme i Gang paa ny.

En Række af de foreslaaede Ændringer er dels af formel Karakter, og dem er der ikke Grund til at opholde sig ved, og dels af praktisk Art, som Udtryk for de Erfaringer, man i Aarenes Løb har gjort.

Endvidere er der enkelte, og da i særlig Grad eet Ændringsforslag, som der kan være Grund til at omtale mere udførligt,